

TERRY PRATCHETT

ÚŽASNÁ ZEMĚPLOCHA

NOČNÍ HLÍDKA

Noční hlídka

Vyšlo také v tištěné verzi

Terry Pratchett

Noční hlídka – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Terry Pratchett
NOČNÍ HLÍDKA

Copyright © 2002 by Terry and Lyn Pratchett
Translation © 2003 by Jan Kantůrek
Originally published in Great Britain by Doubleday, a division of
Transworld Publishers, Ltd.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7197-217-4
ISBN ePUB: 978-80-7197-837-4
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7197-837-4
ISBN PDF: 978-80-7197-837-4

Noční hlídka
(o ní pro ni)

Když Sam Elánius zaslechl výkřik, povzdechl si, ale než s tím začal něco dělat, pečlivě dokončil holení.

Pak si oblékl kabátec a vykročil do nádherného ranního jitra. Ve větvích stromů zpívali ptáci a v květech bzučely včely. Na nebi se držel jemný opar a temné výběžky mračen na obzoru naznačovaly, že by mohl později přijít déšť. Zatím však bylo dusno a horko. A ve staré žumpě za zahradní kůlnou šlapal jakýsi mladý muž vodu.

Tedy... šlapal, to ano.

Elánius o kousek ustoupil a zapálil si doutník. Nebylo by pravděpodobně dobré přibližovat se k jímce s otevřeným plamenem zbytečně blízko. Pádem ze střechy kůlny mladík prolomil krustu na povrchu žumpy.

„Dobré ráno,“ pozdravil Elánius vesele.

„Dobré ráno, vaše milosti,“ odpověděl pilný šlapatel.

Hlas měl postavený mnohem výš, než Elánius čekal, a ten si náhle ke svému úžasu uvědomil, že mladý muž v jímce je vlastně mladá žena. Nebylo to *tak* nečekané, protože Cech vrahů už dávno poznal, že ženy jsou, alespoň co se týče vynalézavosti v zabíjení, svým mužským protějškům přinejmenším rovny, ale přesto to teď jistým způsobem jaksi měnilo situaci.

„Myslím, že se ještě neznáme?“ nadhodil Elánius. „I když vy očividně víte, kdo jsem. A vy...?“

„Parukářová, pane. Jokasta Parukářová. Je mi ctí, že vás poznávám, vaše milosti.“

„Parukářová, říkáte?“ Elánius pozvedl oči k nebi. „To je

v cechu proslulé jméno. A mimochodem, ‚pane‘ bude stačit. Myslím, že jsem vašemu panu otci kdysi zlomil nohu, je to tak?“

„Ano, pane. Prosil mě, abych vám ho připomněla,“ odpověděla Jokasta.

„Nejste trochu mladá na takovouhle zakázku?“ zajímal se dál Elánus.

„To není žádná zakázka, pane,“ odpověděla Jokasta, která stále pohybovala nohama i rukama.

„Ale no tak, slečno Parukářová. Cena na mou hlavu je přinejmenším...“

„Cech stáhl smlouvu na vaši hlavu a prohlásil ji dočasně za neplatnou,“ odpověděla mu houževnatá šlapalka. „Vymuli vás ze seznamu. V současné době se na vás kontrakty nepřijímají.“

„Dobrý bože! A proč to?“

„To nevím, pane,“ odpověděla slečna Parukářová. Její trpělivý zápas ji konečně přivedl až ke kraji nádrže a teď postupně zjišťovala, že cihly jsou dokonale vyspárované, kluzké a nenabízejí jedinou možnost se někde zachytit. To ovšem Elánus věděl, protože jednoho odpoledne, poměrně nedávno, pracoval několik hodin na tom, aby to tak bylo.

„Tak proč vás poslali?“

„Slečna Guerilová mi to zadala jako cvičení,“ vysvětlovala Jokasta. „Poslyšte, ty cihly jsou ale pěkně kluzký prevít, co?“

„To máte pravdu,“ přisvědčoval Elánus. „Vy jste snad byla v poslední době na slečnu Guerilovou hrubá? Nějak jste si ji proti sobě popudila?“

„Ne, to ne, vaše milosti. Jenže mi řekla, že začínám být příliš sebevědomá a že by mi neuškodila nějaká pořádně náročná práce v terénu.“

„Aha, už chápu.“ Elánus se pokusil vybavit si v duchu podobu slečny Guerilové, jedné z nejpřísnějších přednášejících Cechu vrahů. Jak slyšel, velmi si zakládala na dokonalosti praktických cvičení, která zadávala svým studentům.

„Tak to ona vás poslala, abyste mě... zabila?“ pokračoval.

„Ne, pane! Je to jen cvičení! Vždyť já nemám ani střely do kuše! Měla jsem jen najít místo, kde bych vás dostala na mušku, a pak se vrátit a ohlásit to.“

„Byla by vám věřila?“

„Jistě, pane,“ přikývla Jokasta, která se zatvářila velmi ublíženě. „Je to otázka cechovní cti.“

Elánius se zhluboka nadechl. „Víte, slečno Parukářová, v několika minulých letech se mě pokusila tady, doma, zabít celá řada různých grázlů. Je vám jistě jasné, že se na tyhle pokusy dívám velmi nevrle.“

„To není těžké pochopit, pane,“ odpověděla Jokasta hlasem člověka, který ví, že jeho jediná naděje na vyvážnutí ze současné tragické situace závisí na dobré vůli jiné osoby, která ovšem nemá nejmenší důvod nějakou dobrou vůli mít.

„Věřte mi, že mnohé pasti v domě a kolem něj by vás opravdu překvapily,“ pokračoval Elánius. „Některé z nich jsou výjimečně mazané, věřte mi, i když to říkám sám.“

„No, rozhodně jsem nečekala, že tašky na zahradním domku budou pohyblivé, pane.“

„Jsou upevněny na namazaných kolejničkách,“ vysvětlil krátce Elánius.

„Skvěle vymyšleno, pane!“

„A celá řada těchto pastí končí něčím, co působí smrt,“ pokračoval Elánius.

„Tak to mám štěstí, že jsem spadla právě do téhle, že?“

„Hm, ona *table* taky způsobuje smrt,“ pokýval hlavou Elánius. „Tedy, po *jisté době* způsobuje smrt.“ Povzdechl si. Chtěl vzít všem chuť pokoušet se o podobné věci, jenže... vyškrtli ho ze seznamu? Ne že by byl právě šťastný, když po něm střílely maskované postavy v dočasných službách některého z jeho mnohých nepřátel, ale vždycky se na to díval jako na jisté důvěrné vyznamenání. Potvrzovalo to, že šlape na paty těm bohatým a nafoukaným lidem, kteří si zasloužili, aby jim někdo šlapal na paty.

Kromě toho, Cech vrahů bylo poměrně jednoduché ošálit. Vrazi měli přísná pravidla, kterých se čestně drželi, a to Elániovi vyhovovalo, protože on naopak v některých praktických věcech neuznával pravidla žádná.

Takže není na seznamu, hm? Šeptanda říkala, že jediný další člověk, kterého takhle vyškrtli ze seznamu, byl lord Vetinari – Patricij. Vrahové rozuměli politickým hrátkám ve městě lépe než kdokoliv jiný, a jestliže vás vyškrtli ze svého seznamu, udělali to proto, že by váš odchod nejen pokazil hru, ale zároveň i rozbil šachovnici...

„Byla bych vám nesmírně vděčná, kdybyste mě vytáhl ven, pane,“ promluvila teď Jokasta.

„Cože? Aha, ano. Mám na sobě čistý oblek,“ odpověděl jí Elánius. „Ale hned jak se vrátím do domu, řeknu svému komorníkovi, aby se tady zastavil se žebříkem. Co tomu říkáte?“

„Velmi vám děkuji, pane. Ráda jsem vás poznala, pane.“

Elánius se vydal zpět k domu. Vyškrtli ho ze seznamu? Mohl by se proti tomu odvolat? Co když si vrazi myslí, že –

Náhle ho zaplavila silná vůně.

Nad hlavou mu rozkvétal obrovský šeřík.

Zarazil se.

Sakra! Sakra! *Sakra!* Každý rok zapomene! No... ne tak docela. Nikdy vlastně *nezapomene*. Jen odloží své vzpomínky, jako lidé odkládají rodinné stříbro, když nechtějí, aby zčernalo. A každý rok se pak odněkud vrátí, ostré a lesklé, a bodne ho do srdce. A ze všech dnů zrovna dnes...

Natáhl se, a když prsty sevřel stopku, aby opatrně ulomil hrozen květů, ruka se mu třásla. Přičichl k němu. Chvilí nehybně stál a upíral zrak do prázdna. Pak opatrně odnesl šeříkovou větev do své oblékárny.

Dnes mu Jeefes připravil *oficiální* uniformu. Samuel Elánius se na ni nejdříve podíval nechápavě, ale pak si vzpomněl. Výbor Hlídky. Správně. Starý otlučený hrudní plát by tady nestačil, že ano... Nebyl by dost dobrý pro jeho milost vévodu z Ankuhu,

velitele Městské hlídky, sira Samuela Elánia, v tomto směru byl lord Vetinari velmi rezolutní, hrom aby do toho...

Aby do toho všeho hrom tím spíš, že v tom Elánius naneštěstí viděl jistý smysl. Nenáviděl úřední uniformy, jenže v posledních dnech už představoval něco víc než jen sám sebe.

Sam Elánius mohl a dokázal přijít na jakékoliv jednání v za-rezlé zbroji, a dokonce i sir Samuel Elánius by si dokázal větší-nou najít nejen důvod, proč přijít na jednání v polní uniformě, ale také proč v ní vždycky zůstat, jenže vévoda... no, je prav-da, že vévoda potřeboval trochu lesku. Vévoda nemohl chodit v kalhotách vytahaných na zadku a přitom se stýkat s cizími diplomaty. Abychom řekli pravdu, ani původní, obyčejný Sam Elánius neměl nikdy kalhoty s vytahaným zadkem, ale i kdyby měl, nikdo by kvůli tomu v té době nechtěl rozpoutat válku.

Obyčejný, starý Samuel Elánius se bránil. Zbavil se většiny těch hloupých péřových chocholů, zahodil ty hloupé kalhoty a skončil nakonec u takové uniformy, nebo přesněji takového oblečení, které alespoň vypadalo, jako že je jeho majitel muž. Jenže helmice byla bohatě cizelovaná zlatem a zakázkový plat-něř vyrobil nový, lesklý hrudní plát, plný zcela zbytečných zlatých ozdůbek. Pokaždé když ho měl Sam Elánius na sobě, připadal si jako třídní zrádce. Nenáviděl pomyšlení, že ho zařadí k lidem, kteří nosí ty pitomé zdobené pancíře. Bylo to společenské pozlátko.

Zatočil větvíčkou šeríku v rukou a znovu nasál jeho výraz-nou vůni. Ano... ale nebývalo to tak vždycky...

Uvědomil si, že na něj někdo mluví. Zvedl hlavu.

„Cože?“ vyštěkl.

„Ptal jsem se, zda je paní vévodkyně v pořádku, vaše milos-ti?“ opakoval komorník s poněkud užaslým výrazem. „Je vám dobře, vaše milosti?“

„Cože? Aha, no... ano. Ne. Je mi skvěle. Vévodkyni také, díky za optání. Nakoukl jsem dovnitř, než jsem šel ven. Je u ní paní Obsáhlová. Říká, že už to teď bude každou chvilkou.“

„Už jsem doporučil těm v kuchyni, aby měli připravenou spoustu horké vody, vaše milosti,“ přikývl Jeefes a pomáhal Elániovi do hrudního plátu.

„Dobře. A na co je tolika horké vody asi zapotřebí, nevíte?“

„To nemám nejmenší ponětí, vaše milosti,“ potrásl Jeefes s provinilým výrazem hlavou. „Možná bude lepší po tom nepátrat.“

Elánius přikývl. Sibyla už mu, samozřejmě s příslušným taktem, naznačila, že v tomto konkrétním případě ho nebude zapotřebí. Musel připustit, že se mu poněkud ulevilo.

Podal Jeefesovi šerškovou větvičku. Komorník ji převzal bez jediné poznámky, vsunul ji do úzké stříbrné trubičky s vodou, která ji udrží čerstvou celé hodiny, a tu pak připevnil na svislý řemen hrudního plátu.

„Že ten čas ale utíká, vidíte, vaše milosti?“ pokračoval Jeefes a oprašoval Elánia malým kartáčkem.

Elánius vytáhl hodinky. „To máte pravdu. Poslyšte, na své cestě do paláce se zastavím ve Dvoře, podepíšu, co bude potřeba, a vrátím se tak rychle, jak to jen půjde, ano?“

Jeefes na něj vrhl pohled plný až nekomorní účasti.

„Paní vévodkyně bude jistě v pořádku, vaše milosti,“ prohlásil. „Už sice není... hm, není... –“

„– nejmladší,“ řekl Elánius.

„No, řekl bych, že je co do let poněkud více obdařena než většina obyčejných prvorodiček,“ pokračoval Jeefes hladce. „Ale je to, mohu-li se tak s vaším dovolením vyjádřit, dobře stavěná dáma a v rodině, z níž pochází, došlo k potížím v oblasti porodů jen zcela výjimečně, takže –“

„Prvo- co?“

„Nových matek, které rodí poprvé, vaše milosti. Jsem si jistý, že madam bude spokojenější při pomyšlení, že se honíte za nějakými hříšničky, než kdyby věděla, že prošlapáváte koberec v knihovně.“

„Asi máte pravdu, Jeefesi. Ehm... aha, ano. Ve staré žumpě

v zahradě je mladá dáma a snaží se udržet nad... hm, hladinou, Jeefesi.“

„Rozumím, vaše milosti. Hned tam pošlu hochu z kuchyně se žebříkem. A... nějakou zprávu pro Cech vrahů?“

„To je dobrý nápad, Jeefesi. Bude potřebovat nějaké oblečení a koupel.“

„Možná, že hadice ve staré přípravě by byla vhodnější, vaše milosti. Alespoň první opláchnutí?“

„Výborně vymyšleno. Postarejte se o to. Ale teď musím jít.“

V přeplněné hlavní kanceláři na strážnici Hlídky v Pseudopolském dvoře si seržant Tračnick podvědomě upravil větévku šeríku, kterou měl upevněnou na vrcholku helmy místo chocholu.

„Začnou z nich bejt tak trochu podivíni, Noby,“ řekl, zatímco lhostejně listoval ranními novinami. „To je taková policajtská slabost. Stalo se mi to taky, když jsem měl děti. Člověk je najednou na různý věci háklivej.“

„Co myslíš tím ‚háklivej‘?“ zajímal se desátník Nóbhlóch, pravděpodobně nejdokonalejší žijící důkaz vývojového vztahu mezi zvířetem a člověkem.

„No-ó,“ odpovídal Tračnick a opřel se pohodlně ve své židli, „Je to tak trochu... podívej, když dosáhneš našeho věku...“ Podíval se na Nobyho a zaváhal. Noby už mnoho let udával svůj věk jako „asi čtyřatřicet“. Ostatně celá Nóbhlóchovic rodina byla slabá v průběžných počtech.

„Chci říct, že když chlap dosáhne... jistého věku,“ zkusil to znovu, „pochopí, že svět nikdy nebude dokonalej. Člověk už si zvykne, že je svět trochu... trochu...“

„Špinavej?“ navrhl Noby. Za uchem, v místě, kde míval obvykle vkusně naaranžován nedopalek cigarety, měl zasunutou rozkvetlou snítku šeríku.

„Přesně,“ přikývl Tračnick. „Chápeš, ty víš, že nikdy nebude dokonalej, ale stejně děláš, co můžeš, rozumíš? Ale když pak čekáš dítě... no, najednou se to změní a člověk to vidí jinak.“

Napadne ho: *mý* dítě bude muset v tomhle bordelu *vyrůstat*. Je na čase udělat tady pořádek. Je na čase udělat z toho Lepší svět. Začne bejt tak trochu... *vostrej*. Plnej elánu. Až se doslechne o Silnorukovi, dá se čekat, že tady na nějakej čásek bude pěkně horko – brý ráno, pane Elánie!“

„Bavíte se na můj účet, co?“ prohlásil Elánius, a zatímco se postavili do pozoru, prošel kolem nich. Je třeba říci, že z jejich rozhovoru nezaslechl ani slovo, ale v obličejí seržanta Tračníka se dalo číst jako v otevřené knize a Elánius se to naučil už před mnoha lety.

„Jen jsme si říkali, jestli už je ta šťastná událost –“ začal Tračník a následoval v patách Elánia, který bral po dvou schody ke své kanceláři v prvním patře.

„Ne, ještě ne,“ odpověděl krátce Elánius. Otevřel dveře do své kanceláře. „Dobré ráno, Karotko!“

Kapitán Karotka vyskočil od stolu a zasalutoval. „Dobré ráno, pane! Už její milost, lady –“

„Ne, Karotko, ještě ne. Něco nového přes noc?“

Karotkův pohled zamířil ke snítce šeríku a pak zpět k Elániově tváři.

„Nic dobrého, pane,“ odpověděl s povzdechem. „Byl zabit další důstojník.“

Elánius ztuhl. „Kdo?“ zeptal se.

„Seržant Silnoruka, pane. Byl zabit v ulici Melasového dolu. Zase Karcer.“

Elánius se podíval na hodinky. Měli deset minut na to, aby dorazili do paláce. Ale čas najednou přestal být důležitý.

Sedl si za stůl. „Nějací svědkové?“

„Tentokrát tři, pane.“

„Tolik?“

„Samí trpaslíci. Silnoruka nebyl dokonce ani ve službě, pane. Už měl po šichtě a šel si koupit do obchodu kus krysího koláče s pomfrity a narazil přímo do Karcera. Ten ďábel ho bodl do krku a dal se na útěk. Musel si myslet, že jsme ho našli.“

„Hledáme toho chlapa celé *týdny!* A on narazí na Silnoruku ve chvíli, kdy jediné, na co ten starý chudák myslí, je jeho snídaně? Co Angua? Je mu na stopě?“

„Nějakou dobu byla, pane,“ odpověděl Karotka.

„Proč jen nějakou dobu?“

„On – tedy předpokládejme, že to *byl* Karcer – odhodil na náměstí Náhlého osvětlení anýzovou bombu. Téměř čistý olej, pane.“

Elánus si povzdechl. Bylo až neuvěřitelné, jak se lidé přizpůsobovali. Hlídka měla vlkodlaka. A tak se zločinci naučili přežívat i v prostředí, kde měl zákon až příliš citlivý nos. Řešením byly pachové bomby. Nebylo to *zas tak* děsivé. Nepředstavujte si vždycky bombu. Stačilo, abyste rozbili malou lahvičku s koncentrovaným výtažkem máty peprné nebo anýzu na místě, kde chodilo hodně lidí, a seržantka Angua před sebou najednou měla stovky, ba *tisíce* navzájem se křížujících stop a musela do postele s děsivou bolestí hlavy.

Zachmuřeně naslouchal hlášení, ve kterém Karotka vypočítával jména mužů odvolaných z volna nebo těch, jimž byla zdvojena služba, sděloval mu jména vyslechnutých informátorů, počet vypuštěných holubů, popisoval místa, kde zašustila tráva, kde policisté zkoumali nasliněným prstem vítr a kde přiložili ucho k zemi. A věděl také, jak málo je to všechno platné. Hlídku tvořilo stále ještě méně než sto policajtů, a to včetně kuchařky. A ve městě bylo přinejmenším milion lidí a stokrát tolik úkrytů. Ankh-Morpork byl *postaven* na podzemních úkrytech, na starých domech, sklepeních a spletitých chodbách. Kromě toho, Karcer byl doslova noční můrou.

Elánus už si dávno zvykl na ostatní šílené případy, kdy lidé například jednali mnoho let zcela normálně a pak jim najednou přeskočilo v hlavě a rozmlátili někomu hlavu pohrabáčem jen proto, že se příliš hlasitě vysmrkal. Jenže Karcer byl jiný. Měl dvojí myšlení, ale jeho identity spolu bohužel nebyly v konfliktu, ale konkurovaly si a soutěžily mezi sebou. Karcer měl demony *na obou* ramenech a ti jeden druhého poháněli kupředu.

A přesto... Karcer se neustále usmíval oním veselým, zurčivým smíchem a choval se jako uličník, který si poněkud neso lidsně vydělává na živobyčí prodejem laciných hodinek, které vám během čtrnácti dnů zezelenají. A zdálo se, že je přesvědčen, *dokonale* přesvědčen, že v životě neudělal nic opravdu špatného. Bude stát uprostřed obrazu zkázy, s krví na rukou a ukradenými šperky v kapsách a s výrazem uražené nevinnosti prohlašovat: „Já? A co jsem zase udělal?“

A jeden by mu byl skoro uvěřil, dokud jste se pozorněji nezadívali do jeho kulatých, rozesmátých očí a neviděli, jak se na vás z jejich hlubin šklebí démoni.

... ale nesměli jste se mu do očí dívat příliš dlouho, protože to by znamenalo, že mu nesledujete ruce, a tou dobou už v jedné z nich jistě držel nůž.

Pro obyčejného policajta bylo těžké se vypořádat s někým takovým. Policisté předpokládají, že když je někdo obklíčen, vzdá se nebo se pokusí vyjednávat, nebo alespoň *zůstane stát na místě*. Nečekají, že bude někdo zabíjet kvůli hodinkám za pět tolarů. (Hodinky za *sto* tolarů... no, to by bylo něco jiného. Koneckonců, jsme v Ankh-Morporku, že?)

„Byl Silnoruka ženatý?“

„Nebyl, pane. Žil v Novoobuvnické u svých rodičů.“

Rodiče, pomyslel si Elánus. O to je to horší.

„Někdo už jim to řekl?“ zeptal se. „A neříkejte mi, že to byl Noby. Nestojím o to, aby někdo opakoval ten známý vtípek ‚Vdaný ženský o krok dopředu.... vy ne, Nováková, vy jste vdova!‘“

„Já tam byl, pane. Hned, jak jsme se to dozvěděli.“

„Díky. Brali to hodně těžce?“

„Vzali to... slavnostně, pane.“

Elánus v duchu zasténal. Dokázal si ten výraz představit.

„Napíšu jim úřední dopis,“ řekla a otevřel stůl. „Sežeňte někoho, kdo by to tam odnesl, ano? A ať vyřídí, že se tam brzo zastavím. Teď asi ještě není vhodná doba... Ne, počkejte, jsou

to vlastně trpaslíci a ti se kvůli penězům neostýchají. Takže ať jim vyřídí, že probereme všechny podrobnosti kolem penze. Taky že samozřejmě zahynul ve službě. To je navíc. Tím se to o něco zvýší. To bude to pravé.“ Chvilku se přehraboval v zásuvce. „Kde máme jeho složku?“

„Tady, pane,“ odpověděl Karotka a podal mu desky. „V paláci máme být v deset, pane. Výbor Hlídky. Jsem si ale jistý, že to pochopí,“ dodal rychle, když viděl Elániův výraz. „Půjdu a vyklidím Silnorukovu skříňku a předpokládám, že hoši uspořádají sbírku na věnec a tak...“

Kapitán odešel a Elánius se sklonil nad listem hlavičkového papíru. Záznamy, musí nahlédnout do těch zatracených záznamů. Jenže v dnešních dnech je tolik policistů...

Sbírka na věnec. A taky na rakev. Musíme se sami o sebe postarat. To kdysi dávno říkával seržant Havránek.

Nebyl dobrý stylista, věty skládal ztěžka, rozhodně alespoň ty psané, ale když několikrát nahlédl do záznamů, aby si občerstvil paměť, napsal podle svého svědomí a vědomí to nejlepší, co dokázal.

A byla to nejen dobrá, ale víceméně i správná slova. Řečeno ale podle pravdy, byl Silnoruka jen obyčejný poctivý trpaslík, placený za to, aby byl policistou. Stal se policajtem proto, že v dnešních dnech to znamenalo zvolit celkem slušnou kariéru. Plat nebyl špatný, byla tady jistá, i když ne právě zázračná penze, platila nabídka velmi dobré, všestranné lékařské péče, pokud ovšem měl člověk dost odvahy na to, svěřit se dole v podzemí do péče Igorovi, a kromě toho všeho, když policista, který byl vycvičen a alespoň jeden rok sloužil v Ankh-Morporku, odešel, mohl okamžitě nastoupit službu v některém jiném městě na Pláních, kde nejenže dostal stejné podmínky, ale byl automaticky o stupeň či dva povýšen. Policistům, kteří pocházeli z Ankh-Morporku a prodělali tamní výcvik, se všeobecně, i v těch nejvzdálenějších krajích, říkalo samíci, a to i tam, kde o Samu Elániovi nikdy neslyšeli. Byl na to trochu pyšný. Samík

byl policista, který dokázal přemýšlet, aniž při tom pohyboval rty, nebral úplatky – ne velké, a když, tak v podobě nějakého toho piva nebo vdolku, což dokonce i Elánius považoval za mazadlo, které pomáhá hladkému běhu soukolí. Povšechně pak byli slušní, schopní a rozhodně se jim dala přiznat vysoká míra důvěryhodnosti.

Dusot mnoha nohou hlásil, že se z pravidelného ranního běhu vrací seržant Navázka s posledními nováčky. Zaslechl bojový pokřik, který je Navázka naučil. Nebylo těžké poznat, že ho vymyslel troll.

Hloupou píseň zpíváme,
když tu sem tam běháme!
Proč pějeme píseň tu?
Jenže teď nám došel rým!

„Rozpočítat!“

„První! Druhý!“

„Rozpočítat!“

„Moctej! Hodněnáctej!“

„Rozpočítat!“

„Ehm... cože to, jako?“

Elánia stále ještě popouzelo, že z malé policejní školy v bývalé továrničce na limonády vycházelo mnoho policistů, kteří v okamžiku, kdy měli odsloužen svůj rok, odcházeli. Ale na druhé straně to mělo i své výhody. Samíci už sloužili široko daleko, dokonce i v Überwaldu, a všichni rychle stoupali po žebříčcích hodností. Bylo příjemné znát všechna ta jména a vědět, že ti muži nejen byli, ale stále *jsou* zvyklí mu salutovat. Vývoj a praktiky lokální politiky často způsobily, že místní vládcí nemluvili jeden s druhým, ale samíci mluvili prostřednictvím semaforových věží *vždycky*.

UVědomil si, že si teď polohlasně propěvuje jinou písničku.

Byla to melodie, na niž si nevzpomněl celé roky. Patřila k šefíku. Zarazil se. Zasáhl ho pocit provinění.

Právě dopisoval dopis, když někdo zaklepal na dveře.

„Hned jsem hotov!“ zvolal.

„Tho jshem já, bháne!“ Policista Igor vstrčil hlavu do dveří a pro jistotu dodal: „Ighor, bháne.“

„Co je, Iгоре?“ zeptal se Elánius a ne poprvé ho napadlo, proč má někdo, kdo má stehy po celé hlavě, potřebu říkat jiným, kdo je.*

„Jen bych rhád řhekl, bháne, že bych mohl dhostat mhla-dého Shilnoruku na nhoHy,“ oznámil Igor s náznakem výčitky.

Elánius si povzdechł. Igorova tvář byla plná účasti promíchané zklamáním. Nebylo mu dovoleno, aby se pochlubil svým... uměním. Nebylo divu, že byl zklamaný.

„Tohle už jsme přece probrali, Iгоре. To není jako přišít někomu nohu. A trpaslíci tyhle věci zásadně odmítají.“

„Nha thom nhení nic nhadpřirozheného, bháne. Já jshem chłovek přhírodní filhozofie! A khdyž ho přhinesli, bhyl bhořád jheště theplý!“

„Pravidla jsou pravidla, Iгоре. Ale i tak díky. Všichni víme, že máš srdce na správném místě –“

„Tha srhdce na thěch sphrávných mhístech,“ opravil ho vyčítavě Igor.

„Ano, to jsem chtěl říci,“ přikývl Elánius, aniž hnul brvou, což by Igorovi jistě dělalo potíže.

„No dhobrá, bháne,“ přikývl Igor a změnil téma rozhovoru.

* Pozn. autora: Igor, zaměstnaný v Hlídce jako soudní expert a zdravotník, byl docela mladý (pokud se něco takového dá o Igorovi říci, protože Igorové si užitečné orgány a šikovné končetiny předávali z generace na generaci stejně, jako se jinde v rodinách předávají hodinky po pradědečkovi) a myslel velmi moderně. Měl moderní sestřih s esíčkem do čela, nosil boty na silné krepové podrážce a občas zapomínal huhlat.

„Jhak she dhaří jhejí mhillosti?“

Tohle Elánius čekal. Byl to pro jeho mozek velmi náročný úkol, ale už se vyrovnal s myšlenkou, že zmíní Sibylu a Igora v jedné a téže větě. Ne že by neměl Igora rád. Naopak. I teď si po ulicích města vykračovali policisté, které by museli krmit nebo vozit na vozíku, nebýt Igorovy příslovečné dovednosti s jehlou, nití a nějakou tou vodičkou. Jenže –

„V pořádku,“ odpověděl. „Je v pořádku,“ odpověděl poněkud stroze.

„Jhá že jshem shlyšel, že mhá phaní Obsháhlová thak throchu sthar–“

„Igore, jsou určité oblasti, ve kterých... Podívej, víš vůbec něco o... ženách a dětech?“

„Co se thýče osobních zkušeností a bhopisů, thak toho mhoc nejnhí, ale sthalo sehe mi jhednou, že jshem měl jedhnu thakovou nešťhastnici na bhitevním khameni, a thak už jshem se bhořádně bhodíval co a jhak. Thakže dhokážu bhoznat, co je co, a vhím, khde to má bhýt –“

V tomto okamžiku Elániova představitost zatáhla závesy. „Děkuju ti, Igore,“ vypravil ze sebe třesoucím se hlasem, „ale paní Obsáhlová je velmi zkušená porodní asistentka.“

„Tho mháte bhpravdu, bháne,“ přikývl Igor, ale jeho tón byl plný pochybností.

„A já teď musím jít,“ oznámil mu Elánius. „Bude to zase dlouhý den.“

Seběhl po dřevěných schodech, hodil dopis seržantu Tračnickovi, kývl na Karotku a oba se rychlou chůzí vydali k paláci.

Když se za nimi zavřely dveře, jeden z policistů ve službě zvedl hlavu od hlášení, v němž se pokoušel, jak už to u policistů bývá, zapsat věci, které se staly, tak, jak se měly stát.

„Seržante?“

„Ano, desátníku Pingu?“

„Proč máte někteří ty fialové kytky, seržante?“

V té chvíli došlo k určité změně ve vzduchu, způsobené

nasáváním vzduchu mnoha pozvednutých nosů a mnoha páry napjatě a nenápadně naslouchajících uší. Všichni policisté v místnosti přestali psát.

„Tedy, všiml jsem si, že jste je vy a Noby a Reginald takhle nosili už vloni touhle dobou, a napadlo mě, jestli se třeba nečeká i od nás, že bysme je...“ Ping se zakoktal. Oči seržanta Tračníka, obvykle tak přátelské, se náhle zúžily a dalo se v nich zcela jasně číst: tak pozor, mládenče, tady jsi na tenkém ledě a ten už ti začíná prskat pod nohama...

„Víte, moje bytná má zahrádku a mohl bych tam zaskočit a...“ Ping pokračoval v tomto naprosto netypickém pokusu o sebevraždu.

„Tak ty by sis chtěl dneska taky připnout šerík, jo?“ řekl Tračník tiše.

„No, chtěl jsem akorát říct, že kdybyste chtěl, mohl bych tam zajít a –“

„A tys tam snad *byl*?“ řekl Tračník a vstal od stolu tak rychle, že převrhl židli.

„Uklidni se, Frede,“ zamumlal Noby.

„Já jsem nechtěl –“ začal Ping, „já jen chtěl..., kde jsem to měl být, seržante?“

Tračník se opřel rukama o stolní desku a naklonil se tak, že se jeho kulatá rudá tvář ocitla jen několik centimetrů od Pingova obličej. „Jestli nevíte, kde je to *tam*, tak jste tam nebyl,“ prohlásil tímž tichým hlasem. Pak se zase narovnal. „Tak, my s Nobym teď máme nějakou práci,“ dokončil. „Pohov, Pingu. Jdeme *ven*.“

„Ehm...“

Tohle nebyl Pingův šťastný den.

„*Ano?*“ obrátil se k němu Tračník zamračeně.

„... a já velím denní službě, jinak bych se neptal, ale... když odcházíte, seržante, měl byste mi říct, kam jdete. Jen pro případ, že bych se s vámi potřeboval spojit, chápete? Musím to zapsat do deníku služeb. Inkoustem a tak,“ dodal.

„Víte, co je dneska za den, Pingu?“ zeptal se Tračník.

„Pětadvacátého května, seržante.“

„A víte, co to znamená, Pingu?“

„Ehm... ne.“

„To znamená,“ řekl Noby, „že každý natolik důležitý, aby se mohl zeptat, kde jsme –“

„– bude vědět, kam jsme šli,“ dodal Fred Tračník.

Pak za nimi s bouchnutím zapadly dveře.

Hřbitov Malých bohů byl pro lidi, kteří nevěděli, co dál. Nevěděli, čemu věří, ani zda existuje posmrtný život, a většinou ani nevěděli, co je to praštilo. Prošli životem v otevřené, přátelské nejistotě, až je zastihla konečná jistota. Mezi městskými zahradami mrtvých byl hřbitov Malých bohů totéž jako stolní zásuvka označená nápisem Různé, kam byli ukládáni lidé v posvátném očekávání ničeho moc. Tady byla pohřbena většina mužů Hlídky. Policista po několika letech služby zjistil, že může jen těžko věřit v lidi, natož v někoho jiného, koho nota bene ještě ani nevidí.

Kupodivu tentokrát nepršelo. Vánek ševelil v prachem zsedlých topolech, které rostly kolem hřbitovní zdi.

„Měli jsme vzít nějaké kytky,“ ozval se Tračník, když procházeli vysokou travou.

„Můžu jich pár šlohnout na novejších hrobech,“ navrhoval Noby.

„Dneska od tebe nechci takový věci slyšet,“ odpověděl mu Tračník zamračeně.

„Promiň, seržo.“

„Ve chvílích, jako je tahle, by měl člověk myslet na svou nesmrtelnou duši a na tu nekonečnou... jo, nekonečnou mohutnou řeku, co jí říkají Historie. Na tvém místě bych to dělal, Noby.“

„Jasněže jo, seržo. To taky udělám. Ale jak vidím, už to někdo dělá.“

U jedné hřbitovní zdi kvetla řada šeríků. Přesněji řečeno, kdysi v minulosti sem někdo zasadil šerík a ten během času, jak už to u šeríků bývá, obrazil mnoha odnožemi, takže tam, kde dříve byl jeden kmínek, teď kvetlo šeríkové houští. Každá větev byla pokryta bledě fialovými květy.

Ve spleti rostlin byly pořád ještě vidět hroby. Před nimi stál Kolík Aťsepicnu, nejneúspěšnější byznysman celého Ankh-Morporku, se šeríkovou snítkou za kloboukem.

Všiml si policistů a kývl jim na pozdrav. Odpověděli mu stejně. Všichni tři zůstali stát nad sedmi hroby. Jen o jeden z nich někdo pečoval. Mramorový náhrobek byl vyleštěný a zbavený mechu, tráva přistřižená a mramor lemuující hrob pečlivě udržovaný.

Dřevěné pamětní tabulky na ostatních šesti hrobech mizely pod hustým mechem, ale z toho prostředního někdo mech oškral a na očištěném místě bylo vidět jméno:

JAN KÝLA

Někdo si dal poměrně velkou práci a vyryl pod jméno nápis
... vzlétnou k nebi výš...

Na hrob kdosi položil věnec uvitý ze šeríkových květů, převázaný rudou stuhou, a v horní části věnce, převázané užší stužkou stejné barvy, leželo vejce.

„Paní Dlaňová, paní Netopýřivá a pár děvčat už tady byly dřív,“ oznamoval Kolík. „A samozřejmě, že madam se vždycky postará, aby tady bylo vejce.“

„Je hezký, že si vždycky všichni takhle vzpomenou,“ zabručel seržant Tračník.

Trojice stála mlčky. Ani jeden z nich nepatřil k mužům, jejichž slovník by byl vybaven výrazy vhodnými pro chvíle, jako byla tahle. Přesto se po nějaké době ozval Noby.

„Kdysi mi dal lžící,“ prohlásil jen tak všeobecně.

„Jo, já vím,“ přikývl Tračník.

„Fotr mi ji čórnul, když přišel z lochu, ale stejně to byla moje lžice,“ pokračoval Noby se směsicí nostalgie a umíněnosti. „To pro malého kluka *něco* znamená, když má vlastní lžící.“

„Když tak o tom mluvíme,“ zasnul se seržant Tračnick, „tak si uvědomuju, že on byl první, kdo mě povýšil na seržanta. Pak mě samozřejmě degradovali, ale já už věděl, že na to mám. Byl to skvělejší polda.“

„Koupil si ode mě párek v rohlíku, hned ten první tejden, co jsem začínal,“ pokýval hlavou Kolík. „A sněd ho *celej!* Nevypliv ani *kousek!*“

Další ticho.

Po chvíli si seržant Tračnick odkašlal, což byl všeobecný signál, který měl naznačit, že slavnostní okamžiky skončily. Nastalo všeobecné uvolnění.

„Koukám, že bysme sem měli některý den asi skočit s pilkou a srpem a trochu to tady vyčistit,“ uvažoval nahlas seržant.

„To říkáš rok co rok, seržo,“ upozornil ho Noby, když se vydali na zpáteční cestu. „A nikdy to neuděláme.“

„Kdybych měl tolar za každé policejní funus, na kterým jsem tady byl,“ zamračil se Tračnick, „měl bych... devatenáct tolarů a padesát pencí.“

„Padesát pencí?“ ujišťoval se Noby.

„No, to bylo, když se desátník Ledabydlo probudil akorát včas, aby zabouchal na víko,“ vysvětloval Tračnick. „To bylo ještě předtím, než jsi nastoupil. Všichni říkali, že to bylo úžasné uzdravení!“

„*Pane seržante?*“

Trojice se najednou otočila. Svým nejrychlejším šouráním se k nim blížila vyzáblá postava Prvního Legitimního, místního hrobníka.

Tračnick si povzdechl. „Copak, Legi?“ řekl.

„Dobré ráno, draží –“ začal hrobník, ale seržant Tračnick mu pohrozil prstem.

„Okamžitě s tím přestaň,“ zamračil se na něj. „Víš, že jsem tě varoval už několikrát. Žádný fórký ve stylu ‚komickej hrobník‘. Není to ani směšný, ani chytrý. Jen ze sebe vymáčkni, cos chtěl říct. Žádný hlouposti.“

První Legitimní se zatvářil sklesle. „Nuže, mí laskaví pánové...“

„Iti, znám tě už celý roky,“ přerušil ho Tračník unaveně. „Aspoň to zkus, jo?“

„Dákon chce, aby se ty hroby vykopaly, Frede,“ prohlásil Legitimní trucovitě. „Už je to víc než třicet let. Už dávno měli být dole v kryptách –“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Fred Tračník.

„Ale Frede, mám pro ně tam dole už dávno připraveno hezké místočko,“ naléhal prosebným hlasem Legitimní. „Skoro hned vepředu. My ten prostor *potřebujeme*, Frede! Vždyť se tady dá sotva projít a představ si ty pohřby. Tady musí i červi chodit v zástupu! To místo mám fakt skoro vepředu, kde bych si s nima mohl vždycky při svačince povídat. Co tomu říkáš?“

Policista a Kolík si vyměnili pohledy. Většina lidí z města alespoň jednou navštívila Legitimního krypty, když už pro nic jiného, tak proto, aby si dokázali vlastní odvalu. A téměř pro všechny to byl šok, když si uvědomili, že ani smutný pohřeb není nic, co by bylo navěky, ale jen na přechodnou dobu, než – abychom citovali Legitimního vlastní slova – mí malí mrs-kající se kamarádíčci stačí vykonat svou práci. A pak byly tím opravdu *posledním* místem odpočinku mrtvých katakomby a zápis v jednom z mnoha tlustých seznamů zemřelých.

Iti, jak mu zkracovali jméno, žil právě tam dole, v podzemí. Jak říkal, byl jediný, kdo tam bydlel a měl rád tamější společnost.

Legitimního sice lidé všeobecně považovali za bláznivého podivína, ale za podivína úzkostlivě přesného a přátelského.

Tračník na něj upřel pátravý pohled. „Nebyl to tvůj nápad, že ne?“

Legitimní sklopil oči ke špičkám střeviců. „No, on je nový dákon trochu moc... nový,“ vysvětloval. „Znáš to, takový... ostrý. Dělá různé změny.“

„A řekl jsi mu, *proč* se nesmí vykopat?“ naléhal Noby.

„Prohlásil, že je to jen stará historka,“ odpověděl Iti. „Tvrdil, že každý z nás musí svou minulost nechat za sebou.“

„A řekl jsi mu, že si to bude muset vyříkat s Veterinarem?“

„Já jsem mu to řekl, ale on odpověděl, že je jeho lordstvo jistě člověk, který myslí pokrokově a na budoucnost, a jistě nebude lpět na nějakých pozůstatcích minulosti,“ odpověděl Legitimní.

„No, tak mi to připadá, jako kdyby byl vážně *novej!*“

„Jo,“ přikývl Noby zachmuřeně. „A nejspíš z něj ani starej nebude. To je v pořádku, Iti. Můžeš mu říct, že ses nás ptal.“

Hrobníkovi se na tváři objevil výraz úlevy. „Díky, Noby,“ přikyvoval. „A rád bych vám řekl, pánové, že až přijde řada na vás, budete mít místo na pohodlné polici s výhledem. Už jsem si vás zapsal do seznamů, abych vám je podržel.“

„No... to je od tebe moc hezký, Iti,“ přikývl rozpačitě Tračník a přemýšlel, jestli se něco takového dá myslet vážně. Kvůli nedostatku místa byly kosti v kryptách skladovány podle velikosti, ne podle jejich vlastníka. Byly tam místnosti plné žeber. Celé ulice stehenních kostí. A hned u vchodu samozřejmě nekonečné řady lebek, protože krypta bez impozantního počtu lebek není vůbec žádná pořádná krypta. Jestliže měla některá náboženství pravdu a v soudný den nastane hromadné povstání z hrobů a pouť tam nahoru, pomyslel si Fred Tračník pobaveně, tak tady bude pěkně zmatená tlačenička.

„Právě jsem našel krásné místočko –“ začal Iti, ale vzápětí se zarazil. Rozzlobeným gestem ukázal ke vchodu na hřbitov. „Dobře víš, co jsem ti řekl o tom, když sem bude chodit!“

Všichni se obrátili naznačeným směrem. Po cestičce vysypané jemným šterkem k nim se smutnou tváří přicházel desátník Reginald Půlbotka s celou kyticí šeříku připevněnou na helmici. Přes rameno nesl rýč na dlouhé násadě.

„To je jenom Reg,“ zavrtěl hlavou Fred. „Má právo tady být, Legi. To přece víš.“

„Je to mrtvý člověk! Já na svém hřbitově žádné mrtvé nestrpím!“

„Vždyť je jich plnej, Iti,“ snažil se ho utišit Kolík Aťsepicnu.

„Jo, ale ti ostatní se mi necourají dovnitř a ven!“

„Ale no tak, Legi, takhle vyšiluješ každěj rok,“ obrátil se

k němu seržant Tračnick. „Copak on za to může, že ho zabili? Jenom to, že je někdo zombie, ještě neznamená, že to není slušný člověk. Reginald je náhodou moc užitečnej mládenec. A kromě toho, kdyby se každěj postaral o svoje místo aspoň jako on, bylo by tady mnohem pěkněji. Brý ráno, Regu.“

Reginald Půlbotka, tvář šedivou, ale usměvavou, kývl čtveřici na pozdrav a pokračoval v cestě.

„A ještě si k tomu přinese vlastní rýč,“ sykl nevrle Legitimní. „To je nechutné.“

„A já si vždycky myslel, abys věděl, že je to od něj... no, hezké, že to dělá,“ řekl Tračnick. „Nech ho na pokoji, Iti. Jestli po něm začneš házet kamení jako předloni, dozví se o tom velitel Elánius a bude z toho malér, to si piš. Ty jsi moc šikovný, když jde o... o...“

„- těla,“ napověděl mu Noby.

„- ale... prostě, tys tam nebyl, Iti,“ pokračoval Tračnick. „To je začátek i konec toho všeho. Reg tam byl. To je všechno, Iti. Když jsi tam nebyl, nepochopíš. Tak a teď utíkej a přepočítej si zase lebky, vím, že to děláš rád. Tak tedy sbohem a šáteček, Legi!“

První Legitimní zůstal stát a díval se za nimi. Seržant Tračnick cítil, že je zvažován.

„Vždycky jsem si říkal, že je to jeho jméno trochu divný,“ ozval se po chvíli Noby. „Teda... Legitimní...? A První?“

„Nemůžeš mít jeho matce za zlý, že na to byla pyšná, Noby.“

„Je tady ještě něco, co bych se měl dneska dozvědět?“ zeptal se Elánius, když s Karotkou bok po boku vyrazili ulicí.

„Přišel dopis od Ligy Černé stuhy*, pane, ve kterém se zmi-

* Pozn. autora: *Takzvaná Überwaldská liga zdrženlivosti, vytvořená bývalými upíry, kteří nosí černé stuhy jako důkaz toho, že se pod přísahou odřekli svého ulepeného pití, čestné slovo, že ano, a dávají teď přednost dobré písni a zdravé partii ping-pongu.*

ňují, že by to byl velký krok pro soulad mezi druhy, kdybyste se zamyslel nad –“

„Chtějí dostat do Hlídky upíra?“

„Přesně, pane. Řekl bych, že hodně členů Výboru Hlídky si navzdory vašim reklamovaným podmínkám v této věci myslí, že by to nebylo špatné –“

„Zdá se vám, že jsem mrtvola?“

„Ne, pane.“

„Takže odpověď zní ne. Co dál?“

Karotka rychle zalistoval na podložce s klipsnou, kde měl založeny své poznámky, a popoběhl, aby s Elániem udržel krok.

„*Kometa* píše, že Borogravia napadla Plesnivinsko,“ oznámil.

„To je dobře, nebo špatně? Nedokážu si vybavit, kde to je.“

„Oboje jsou bývalé části Temné říše, pane. Hned vedle Überwaldu.“

„Na čí jsme straně?“

„*Kometa* píše, že bychom měli proti agresivní Borogravii podporovat malé Plesnivinsko.“

„Tak to už sympatizuju s Borogravií,“ ušklíbl se Elánus. *Kometa* otiskla minulý týden jeho karikaturu, podle Elániova vlastního názoru velmi nelichotivou, a aby toho nebylo dost, Sibyla požádala v redakci o originál, který si dala zapaspartovat a pověsila ho na zeď. „A co z toho plyne pro nás?“

„Pravděpodobně další uprchlíci, pane.“

„U bohů, vždyť už tady není žádné místo! Proč všichni chodí sem?“

„Myslím, že hledají lepší život, pane.“

„*Lepší život?*“ zastavil se Elánus. „*Tady?*“

„Já si myslím, že tam u nich je to ještě mnohem horší, pane,“ odpověděl mu Karotka.

„A jaké uprchlíky tak asi můžeme čekat?“

„Z větší části lidské, pane.“

„To myslíte z větší části lidi jako tvory, nebo tvory z větší části lidské?“ podíval se na něj Elánus. Když žijete nějaký

čas v Ankh-Morporku, naučíte se takové otázky formulovat přesně.

„Ehm, no, pokud jsem slyšel, tak jediný jiný druh, který tam žije, jsou kvečové, pane. Prý žijí v hlubokých lesích a jsou celí porostlí srstí.“

„Vážně? No, nejspíš se o nich dozvíme víc, až nás požádají, abychom některého z nich zaměstnali v Hlídce,“ meditoval Elánus zakysle. „Co tam máte dál?“

„Pak tady mám jednu velmi potěšující novinku, pane. Znáte Ďábly? Ten pouliční gang?“

„A co je s nimi?“

„Zasvětili jako člena svého prvního trolla, pane.“

„Cože? Vždyť já měl dojem, že se potulují po ulicích a tlučou trolly? Myslel jsem, že v tom je celá *podstata* jejich spolku!“

„No, možná že mladý Vápenec taky rád tluče trolly.“

„A to je v pořádku?“

„Svým způsobem... řekl bych, že je to krok kupředu.“

„Společně v nenávisti, myslíš?“

„Tak nějak, pane,“ přikývl Karotka. Probral papíry na své podložce sem a tam. „Tak a teď, co tady máme dál? Jo, říční hlídkový člun se zase potopil –“

Kde jsem udělal ten první špatný krok? pomyslel si Elánus, zatímco výčet pokračoval. Kdysi jsem byl policajt. Skutečný policajt. Pronásledoval jsem lidi. Byl jsem lovec. A právě to jsem dělal nejlépe. Poznal jsem každé místo ve městě jen podle toho, co jsem cítil pod podrážkami. A podívejte se na mě teď! Vévoda! Velitel Hlídky! Politické zvíře! Kdysi jsem věděl, kdo bojuje s kým v okruhu tisíce kilometrů kolem města, jen pro ten případ, že by kvůli tomu mohly ve městě vypuknout nepokoje.

Kdy jsem byl naposled na hlídce? Minulý týden? Minulý měsíc? A ještě ke všemu to nikdy není skutečná hlídka, protože seržanti se vždycky postarají, aby všichni věděli, že jsem opustil dům, a každý policajt už na dálku smrdí leštěnkou na kov, krémem na boty a vodičkou po holení, a to i když zajdu do těch

nejzapadlejších uliček (tahle myšlenka nepostrádala jistou dávkou pýchy, protože to dokazovalo, že v Hlídce nejsou *hloupi* seržanti). Už dávno nezůstávám celou noc v dešti ani nebojuji ve stoce o život s nějakými lumpy a kromě normální chůze už se vlastně ani nehýbu. To všechno je pryč. A pro co?

Pohodlí, moc, peníze a úžasná manželka...

... ehm...

... což byla *dobrá* věc, to *jistě*, ale... přesto...

Zatraceně. Jenže už nejsem policajt, teď je ze mě... manažer. Musím k tomu mizernému výboru mluvit, jako kdyby to byly děti. Chodím po recepcích a nosím nanicovatou, pitomou, přezdobenou zbroj. Samá politika a papírování. Začalo toho být *přespříliš*.

Kam se poděly ty dny, kdy všechno bylo tak jednoduché?

Vybledly jako šerík.

Vešli do paláce a vystoupali po hlavním schodišti do Vetinariho kanceláře.

Když vešli dovnitř, stál Patricij Ankh-Morporku u okna a vyhlížel ven. Jinak byla místnost pustá.

„Á, Elánius,“ řekl, aniž se ohlédl. „Myslel jsem si, že byste se mohl opozdit. Vzhledem k okolnostem jsem zasedání Výboru rozpustil. Bylo jim to líto stejně jako mně, když se doslechli o nešťastném Silnorukovi. Bezpochyby jste psal oficiální dopis.“

Elánius se zadíval s tázavým výrazem na Karotku, který jen zvedl oči ke stropu a pokrčil rameny. Vetinari se dozvídal věci *velmi* rychle.

„Ano, pane, přesně tak,“ přikývl Elánius.

„A to je dnes tak krásný den,“ pokračoval Vetinari. „I když, jak vidím, blíží se bouřka.“ Otočil se. Na klopě pláště měl připravenou snítku šeríku.

„Lady Sibyle se daří dobře?“ zeptal se a usedl za stůl.

„Víte něco nového?“ odpověděl Elánius.

„Některé věci se asi prostě nedají uspěchat,“ odpověděl Vetinari, aniž hnul brvou, a zalistoval papíry na stole. „Okamžik, jen chvilku, bylo tady pár drobností, které jsem chtěl vyřídit...“

aha, další z těch dopisů, které mi pravidelně posílá náš přítelíček z chrámu Malých bohů... hřbitov, jako vždycky.“ Opatrně ho vytáhl z hromádky papírů a položil stranou. „Myslím, že pozvu nového dákona na čaj a vysvětlím mu, jak se věci mají. Tak, a co jsem to... aha, politická situace v – ano?“

Dveře se otevřely. Vešel Važuzel, Vetinariho nejvyšší úředník a sekretář.

„Zpráva pro jeho milost,“ řekl, ale podal přitom dopis přes stůl Patricijovi. Ten obálku velmi uctivě posunul přes stůl Elániovi. Elánius ji otevřel.

„To je z klikaček!“ vykřikl Elánius. „Máme Karcera v koutě v Nové koleji! Musím se tam *okamžitě* vypravit!“

„Jak vzrušující,“ řekl Vetinari a rychle vstal. „Signál k lovu. Je ale opravdu tak nutné, abyste se toho účastnil osobně, vaše milosti?“

Elánius na něj vrhl kalný pohled. „Jistě,“ odpověděl. „*Naprosto* nutné. Protože když u toho nebudu, abyste rozuměl, tak se nějaký chudák z těch, co jsem sám vycvičil, pokusí toho hajzla *zatkout*.“ Pak se obrátil ke Karotkovi. „Kapitáne, dejte se okamžitě do práce... Klikačky, holubi, poslové-běžci, cokoliv. Chci, aby na tohle volání reagovali *všichni*, jasné? Ale nikdo... opakuji, *nikdo* se do něj nepokusí nabourat, dokud nebude mít masivní krytí. Rozumíš? A pošli strážníka Cvrkala do vzduchu! Ale k *sakru*...“

„Co se děje, pane?“ zeptal se Karotka.

„Ten vzkaz je od Pleskot Řiřky. Poslala ho přímo sem. Co tam vlastně dělá? Je přece úřední technik! Policejní znalec. Není žádná pochůzkářka! Ta se to pokusí provést podle příručky!“

„A to by neměla?“ zeptal se Vetinari.

„Ne. Karcer potřebuje alespoň jednu střelu z kuše do nohy, aby si vás všiml. Nejdřív střílej –!“

„– a pak se ptej?“

Elánius došel ke dveřím a tam se na okamžik zastavil. „Nenapadá mě nic, na co bych se ho chtěl zeptat.“

* * *

Na náměstí Náhlého osvětlení musel Elánius zpomalit, protože mu docházel dech, a to bylo nechutné! Ještě před několika lety by se teprve teď dostával do tempa! Jenže bouřka, která se k městu valila přes Pláně, před sebou hnala vlnu žhavého vzduchu a veliteli by jistě nepřidalo na pověsti, kdyby na místo dorazil bezmocně sípaje. Ale situace byla taková, že ačkoliv se zastavil ve stínu jednoho pouličního stánku a několikrát zhluboka zalapal po dechu, pochyboval, že by se mu v této chvíli podařilo plynule vyslovit delší větu.

Ke své nekonečné úlevě našel nezraněnou desátnici Řičku čekat u zdi univerzity. Desátnice zasalutovala. „Dovolte mi promluvit, pane,“ řekla.

„Hmm,“ zamumlal neutrálně Elánius.

„Všimla jsem si dvojice trollů-policistů, kteří měli dopravní službu, a poslala jsem je na Vodní most. Pak se objevil seržant Navázka a já ho poslala... *poradila* jsem mu, aby šel na univerzitu hlavní branou a našel si místo, pokud možno co nejvýš. Pak dorazili seržant Tračník a Noby a já je poslala na Stejně velký most a –“

„Proč?“ zajímal se Elánius.

„Protože pochybuji, že by se pustil tím směrem,“ odpověděla Pleskot a její tvář byla pravým vtělením nevinnosti. Elánius se v duchu přísně napomenul a přestal spokojeně přikyvovat. „A jak přicházejí další policajti, posílám je tak, aby vytvořili kolem toho místa kruh. Obávám se však, že vylezl někam nahoru a bude se tam i držet.“

„Proč?“

„Protože... dokážete si představit, jak by se probojoval mezi tolika mágy, pane? Největší nadějí bude mít, když se proplíží po střeších a na nějakém tichém místě sklouzne dolů. Tam nahoře je spousta úkrytů, a kromě toho se může vrchem dostat až k ulici Broskvové bublaniny a nemusí slézt na zem.“

Úřednice, pomyslel si Elánius. Cha! Ale při troše štěstí nebude ten chlap vědět o Cvrkalovi.

„Dokonale promyšleno,“ přikývl.

„Díky, pane. Nevadilo by vám, kdybyste se postavil blíž tady k té zdi, pane?“

„Proč to?“

Něco zazvonilo na dláždění. V tom okamžiku už se Elánius tiskl naplocho ke zdi.

„Má samostříl, pane,“ vysvětlovala Řiřka. „Myslíme, že ho sebral Silnorukovi. Ale moc to s ním neumí.“

„Skvělá práce, desátнице,“ řekl Elánius poněkud mdlým hlasem. „Opravdu skvělá.“ Pak se rozhlédl po náměstí za nimi. Vítr pohazoval plachtami stánků a prodavači, kteří vrhali ustarané pohledy na šednoucí nebe, začali uklízet zboží.

„Nemůžeme dovolit, aby se nám tam jen tak potuloval,“ pokračoval. „Začne střílet na všechny strany a nakonec *někoho* trefí.“

„Jaký by k tomu měl důvod, pane?“

„Karcer nepotřebuje žádný důvod,“ zavrtěl hlavou Elánius. „Jemu stačí výmluva.“ Pak jeho pozornost přilákal jakýsi pohyb vysoko nad ním. Zvedl hlavu a usmál se.

Nad město rychle stoupal velký pták.

Polohlasně klející volavka bojovala o výšku každým širokým kruhem. Kolem desátníka Cvočka Cvrkala, který ji pevně svíral koleny, se točilo celé město. Ve vhodné chvíli pak obrátil ptáka po větru a potácivým během přistáli na vrcholku Věže umění, nejvyšší budovy města.

Bezmyšlenkovitým, tolikrát už nacvičovaným pohybem skřítek přeřízl provaz, který přidržoval na místě přenosný semafor, a seskočil za ním do kompostu z rozkládajícího se břechtanového listí a starých havraních hnízd, který pokrýval celý vrcholek věže.

Volavka ho pozorovala hloupýma kulatýma očima. Cvoček ji ochočil oním tradičním způsobem, jakým to skřítkci dělají. Obarvíte se na zeleno jako žába, kvákáte, poskakujete po mo-

čálech a pak, když se vás nějaká volavka pokusí sežrat, vyběhnete jí po zobáku k hlavě a omráčíte ji. Ve chvíli, kdy přijde k sobě, jí vstříknete do nozder zvláštní olej – trvalo celý den, než ho Cvoček uvařil, a jeho zápach (velmi mírně řečeno) spolehlivě vyklidil celou strážnici – a stačí jediný pohled, aby vás pták začal považovat za svou milovanou matičku.

Volavka byla užitečná. Unesla výstroj. Na běžné dopravní patroly ale dával Cvrkal přednost krahujci. Ten dokázal lépe plachtit a držet se ve vzduchu na určitém místě.

Cvoček zasunul semafor do lože, které tady tajně připravil před několika týdny. Pak vytáhl ze sedlové brašny na volavčině hřbetě malý jednookulářový dalekohled a přivázal ho na okraj kamene tak, že mířil téměř kolmo dolů. Podobné chvíle Cvoček Cvrkal miloval. Byly to jediné okamžiky, kdy byli všichni menší než on.

„Tak...“ zabručel spokojeně, „a teď uvidíme, co uvidíme.“

Dole viděl budovy univerzity. Kousek od něj byla vysoká věž s hodinami, kterým se říkalo Starý Tom, a nedaleko za ní na střeše nezaměnitelná hmota seržanta Navážky, který se proplétal lesem komínů. Sírově nažloutlé nebe, na němž se připravovala bouře, se odráželo na helmicích policistů, kteří pospíchali ulicemi. A tam, za tím parapetem se plížila postava...

„Mám tě,“ broukl si tiše Cvrkal a sáhl po ovládacích pákách semaforu.

„N...V...ŽK mezera M...Ř... mezera ST...R... mezera T...M,“ četla Řiřka.

Elánus přikývl. Navážka byl na střeše nedaleko věže Starého Toma. A Navážka si nesl dobývací samostříl, se kterým měli co dělat tři obyčejní lidé. Upravil si ho tak, že se z něj dal vystřelit celý svazek střel najednou. Většinou popraskaly už ve vzduchu díky obrovské hnací síle a cíl byl zasažen rozšiřujícím se mrakem hořících třísek. Elánus mu zakázal tuhle zbraň používat proti lidem, ale byl to zatraceně dobrý prostředek k vnik-

nutí do budov. Dokázal otevřít přední i zadní dveře téměř současně.

„Řekněte mu, aby vypálil varovný výstřel,“ řekl. „Jestli Karcera tou věcí zasáhne, nenajdeme ani mrtvolu.“ I když bych právě *jeho* mrtvolu docela rád našel, dodal v duchu pro sebe.

„Rozumím, pane.“ Řiřka vytáhla od pasu dvě nabílo natřená prkénka tak trochu podobná pádlům, obrátila se čelem k Věži umění a vyslala krátký signál. Vzápětí neviditelný Cvoček odeslal signál „připraven“.

„N... V... ŽK... mezera V... R... VN... mezera V... STR... L,“ opakovala Řiřka polohlasem signalizovaný text.

Shora přišlo potvrzení o přijetí zprávy. Vzápětí vyletěla z vrcholku věže červená signální raketa a rozprskla se na všechny strany. Byl to velmi účinný způsob, jak připoutat pozornost všech zúčastněných. Pak Elánus viděl, že zpráva došla na místo určení.

Všude kolem se policisté, kteří si pochopitelně rozkaz přečetli také, ukrývali do výklenků a krytých vstupů budov. Všichni znali Navážkův samostříl.

Odtikalo několik vteřin, než si troll zopakoval zprávu, pak se ozvalo zvláštní zadunění následované děsivým bzukotem, který připomínal bzukot roje pekelných sršňů, a nakonec praskot a zvonění drcených tašek a cihel. Na náměstí se snesl déšť úlomků. Několik metrů od místa, kde stál Elánus, dopadl celý komín, z jehož ústí stále ještě stoupal proužek dýmu.

Následoval mrak prachu a malých kousků dřeva a pak jemná přeprška holubích pírek.

Elánus si otřel z helmice kousky malty. „Dobrá, řekl bych, že byl varován,“ usklíbl se.

Vedle komína dopadla půlka větrné korouhvičky v podobě kohouta.

Řiřka otřela ze svého skládacího dalekohledu několik holubích pírek a zamířila ho znovu nahoru k věži.

„Policista Cvrkal hlásí, že se pronásledovaný zastavil, pane.“

„Opravdu? Překvapujete mě.“ Elánius si popotáhl opasek. „A teď mi dejte svůj samostříl. Jdu tam nahoru.“

„Pane! Vy sám jste říkal, že se ho *nikdo* nesmí pokusit zatknout! Proto jsem vám poslala tu zprávu!“

„To je v pořádku. Zatknu ho *já*. Teď hned. Dokud si počítá končetiny a jiné tělní výrůstky, aby se ujistil, že je má ještě všechny. Dejte Navážkovi vědět, co mám v úmyslu, protože bych nerad skončil jako pětáosmdesát kilo jednohubek. Ne, přestaňte na mě takhle otvírat pusy. Než bychom si prověřili prostředí a zkontrolovali výzbroj a dostali každého na potřebné místo, zahrabal by se nám někde jinde.“

Poslední slova už trousil v běhu.

Elánius dorazil ke dveřím a vběhl dovnitř. Nová kolej bylo studentské zařízení, ale bylo teprve půl jedenácté, což znamenalo, že většina studentů ještě bude v posteli. Když Elánius supěl chodbou ke schodišti na jejím vzdáleném konci, pootevřely se jen tu a tam nějaké dveře. Schodiště ho pak vyneslo – mnohem pomaleji a s pocity mnohem méně jistými – až do nejvyššího patra. Okamžik... tady už kdysi byl... ano, támhle jsou dveře otevřené dokořán a pohled na mopy, smetáky a několik kbelíků dával tušit, že jde o příruční sklad domovníka.

A v něm na protější stěně žebřík vedoucí k poklopu na stře-
chu.

Elánius opatrně natáhl samostříl.

Takže Karcer má taky samostříl, který patřil do výzbroje Hlídky. Byly to klasické, spolehlivé jednoranné modely, ale chvilku bohužel trvalo, než se znovu nabily. Kdyby na Elánia vystřelil a minul, přišel by o jedinou šanci, kterou by měl. A potom..., ale něco takového se nedá naplánovat.

Elánius vylezl po žebříku a písnička se mu najednou vrátila.

„Zvednou k nebi nohy výš... nohy výš... nohy výš...“ sykal si tiše mezi zuby.

Zastavil se těsně pod okrajem otevřeného poklopu, který vedl na olovenou střechu. Na starý známý trik „helma na holi“

by Karcer jistě neskočil, zvláště když má k dispozici jen jediný výstřel. Prostě to musí risknout.

Elánius vystrčil opatrně hlavu nahoru a rychle se rozhlédl, na chvilku ji schoval za okraj poklopu a pak se prudce vrhl nahoru. Když vyskočil na olověné pláty, nemotorně se překulil a zvedl se do střelecké pozice na jednom koleně. Nikdo tam nebyl. A Elánius byl pořád ještě naživu. Momentálně si vydechl.

Za ním se v pozvolném sklonu zvedala střecha vedoucí ke štítu. Elánius se po ní opatrně propízlil, opřel se o společný základ několika komínů, posetý dřevěnými třískami, a zvedl pohled nahoru k věži.

Nebe teď bylo výrazně modročerné. Bouře, nebo alespoň většina, si za tu dobu, kdy se valila po Pláních, vytvořila silné osobnosti a tahle vypadala, jako že bude v tomto směru něco rekordního. Jenže Věž umění v této chvíli za nastávajícího šedofialového šera osvítil svazek slunečních paprsků a na jejím vrcholu zdůraznil droboučké záblesky Cvrkalova telegrafu.

O...O...O

Důstojník v nesnázích. Na druha ve zbrani číhá něco ošklivého, Elánius se otočil. Za jeho zády se nikdo neplížil. Široko daleko nebylo živé duše. Pomalu obešel základ komínů a vyhlédl na vedlejší střechu. Mezi dvěma nedaleko stojícími krbovými vývody, ukryt před pohledy kohokoli s výjimkou Elánia a nadhledem zvýhodněného Cvrkala, se krčil Karcer.

Právě zvedal zbraň, aby zamířil.

Elánius natáhl krk, aby zahlédl cíl.

O padesát metrů dál se po střeše budovy Silnoproudé magie přesouval Karotka.

Ten trouba se nikdy neuměl příliš krýt a maskovat. Samozřejmě, že se krčil a přebíhal z úkrytu do úkrytu přískoky, ale to ho oproti veškeré logice činilo ještě viditelnějším. Nikdy totiž nepochopil umění *vmyslet* se do role neviditelného. A tak se teď opatrně kradl nepořádkem naneseným na střeše během

mnoha let a vypadal jako velká kachna v malé vaně. A byl samozřejmě sám a bez krytí.

Ten hlupák...

Karcer pečlivě zaměřil. Střecha SPM byla spleť nepotřebných a vyřazených zařízení a Karotka se pohyboval za malou plošinou, na níž byly umístěny obrovské bronzové koule, kterým se ve městě běžně říkalo Mágovy koule. Byly tam proto, aby se jejich prostřednictvím vybila přebytečná magie, kdyby – přesněji řečeno pokaždé, když – se tam dole v hale některý z pokusů zvrtil. Tohle všechno naštěstí Karotku přece jen zčásti krylo, takže neposkytoval nijak snadný cíl.

Elánus pozvedl samostříl.

Zaduněl... hrom. Jako kdyby se obrovské kovové kostky valily dolů po schodišti bohů a provázelo je děsivé kovové dunění, které rvalo oblohu napůl a otrásalo budovami.

Karcer zvedl hlavu a uviděl Elánia.

„Copa to dáte, šefiku?“

Cvoček Cvrkal nezvedl hlavu od dalekohledu. V tomto okamžiku by mu hlavu od okuláru neoddelili ani páčidlem.

„Sklapněte, vy pitomý vrány!“ zamumlal.

Oba muži tam dole vystřelili a oba minuli, protože se současně pokoušeli mířit i uhýbat.

Na Cvočkovo rameno zaklepalo něco tvrdého.

„Copa se to tam činí, šefiku?“

Obrátil se. Stálo za ním několik opelichaných havranů, kteří vypadali jako skupinka stařečků ve špatně padnoucích černých pláštích. Byli to ptáci Věže umění. Stovky generací žili tady, v prostředí přesyceném magií, a díky tomu se podstatně pozvedla jejich inteligence, která ostatně už na začátku nebyla zanedbatelná. Přestože byli havrani inteligentní, právě tihle nebyli nijak zvláště chytrí. Byli prostě jen neodbytně hloupí jako průměrní občané a vzrušující panoráma města pod nimi pro ně bylo něčím jako každodenní televizí.

„Vodprejskněte!“ vykřikl Cvrkal a obrátil se zpět k dalekohledu. Táhle běžel Karcer a za ním Elánius a *najednou začaly padat kroupy...*

Svět byl rázem bílý. Kroupy s chřestěním padaly všude kolem něj a zvonily na jeho přilbě. Kusy ledu velké jako jeho hlava se odrážely od kamene a útočily na desátníka i odspodu. S nádvávkami zvedl ruce, aby si chránil obličej, a zatímco do něj bušily kroupy podobné křišťálovým koulím věštícím velmi bolestivou budoucnost, klouzal a klopýtal po ledových závějích. Dostihl břečťanem obrostlý oblouk sklenutý mezi dvěma malými věžičkami, kde už se chvíli předtím ukryla volavka, a vpadl dovnitř. Ledové střely se odrážely i sem a bušily do něj, ale už se mohl alespoň nadechnout a otevřít oči.

Do zad ho štouchl ostrý zobák.

„A copa se bude činit nynčko, šefiku?“

Karcer těžce dopadl na oblouk mezi studentskou kolejí a hlavními budovami, po hladkých dlaždicích uklouzl a málem se zřítit dolů. Na okamžik zaváhal. Střela ze samostřílu policisty pod ním ho škrábla na noze.

Elánius seskočil za ním přesně ve chvíli, kdy spadly první kroupy.

Jeden muž s kletbami opatrným krokem prchal a druhý ho s kletbami stejně opatrně pronásledoval. Karcer doklouzal k hustému břečťanu, který se v silných pletencích pnul po zdi na střechu knihovny. Začal po něm šplhat vzhůru a za sebou trousil ledový vodopád.

Elánius se chytil břečťanu ve chvíli, kdy Karcer zmizel za okrajem střechy. Velitel se ohlédl a uviděl Karotku, který se pokoušel přejít po opěrné stěně z budovy Silnoproudé magie. Kroupy, které se odrážely od jeho těla, kolem něj tvořily něco jako bílou svatozář.

„Zůstaň, kde jsi!“ vykřikl na něj Elánius.

Karotkovu odpověď pohltil zvuk padajících krup.

Elánius zamával rukama, ale rychle se zachytil břečťanu,

protože mu uklouzla noha. „Zůstaň, kde jsi, zatraceně!“ ječel. „To je rozkaz! Přepadneš!“

Pak se obrátil a podíval se na mokrý, studený břechčan.

Vítr najednou skoro utichl a od střechy se odrazilo posledních pár krup.

Elánius se přikrčil kousek pod okrajem střechy, ujistil se, že nohama stojí pevně na uzlovitých větvích prastaré rostliny, a natáhl se, aby se pevně zachytil rukama. Připravil se a vyšvihl se nahoru. Levou rukou zachytil botu, která mu vyrazila proti obličejí, a zvedal se dál. Tím zbavil Karcera rovnováhy. Muž upadl na záda na kluzkou střechu, pokusil se zvednout nohy, ale znovu uklouzl po vrstvě krup a znovu se zřítíl k zemi. Elánius se vytáhl nahoru, skočil kupředu a ujely mu nohy. Oba se pokusili vstát, ale oba znovu upadli. Pořád ještě vleže Karcer prudce vykopl nohou a zasáhl Elánia do ramene a zákon akce a reakce způsobil, že se oba muži rozjeli na opačné strany. Pak se obrátil na břicho, opatrně se zvedl na všechny čtyři a v této poloze klouzal k obrovské kopuli z kovu a skla, pod níž se ukrývala knihovna univerzity. Pak se zachytil zrezavělé výztuže, vytáhl se na nohy a vytáhl nůž.

„Tak si pro mě pojď,“ prohlásil. Ozvalo se další zadunění hromu.

„To ani nebude potřeba,“ ušklíbl se Elánius. „Bude stačit, když si počkám.“ Alespoň tu chvilku, než popadnu dech, pomyslel si při tom.

„Chcete mě sebrat? A co jsem podle vás udělal?“

„Co takhle pár vražd... nic?“ řekl Elánius.

Kdyby byla uražená nevinnost platidlem, byla by Karcerova tvář velkým bohatstvím. „Já vůbec nevím, o čem to –“

„Já tady nahoře nejsem proto, abych si jenom hrál na babu. Zabal to.“

„Chcete mě dostat živého, vaše milosti?“

„Dobře víš, že nechci. Ale lidi si myslí, že je to tak nějak úpravnější, když tě chytím živého.“

Zleva se ozvalo zachřestění tašek a pak tupý náraz, když se na okraji nejbližší střechy objevil obrovský dobývací samostříl. Za ním vyhlédla hlava trolla Navážky.

„Se vmlouvám, pane Elánie, ale v tom krupobití se mi hrozně blbě lezlo nahoru. A teď o kus ustupte.“

„To *tomu* dovolíte, aby mě to jen tak odprásklo?“ zeptal se Karcer a odhodil nůž. „Neozbrojeného muže?“

„Pokus o útěk,“ odpověděl klidně Elánius. Ale začínalo to špatně. To cítil.

„Já? Vždyť tady stojím a ani se nehýbu, haha.“

A bylo to tady. Ten jeho samolibý smích a k tomu ten zatracený nevinný obličej. Nikdy pro ně neměl daleko. A to hloupé „haha“ zdaleka neposloužilo účelu, jemuž bývá obvykle určeno. Tady to bylo spíš zabarvení hlasu, provokativně nadřazené uchechtnutí, které naznačovalo, že se tady děje něco opravdu *závažného*, ale *vy* nejste schopni pochopit co.

Potíž byla v tom, že jste nemohli někoho zabít jen proto, že byl jeho smích provokativní. A opravdu tam stál a *nehýbal* se. Kdyby se rozeběhl, mohli byste ho zastřelit. Ano, je třeba připustit, že by střílel Navážka, a přestože bylo *technicky* možné, že by mohl svou zbraní někoho jen poranit, ti poranění by nejspíše byli za dveřmi vedlejší budovy.

Jenže Karcer tam jen tak stál a svou existencí urážel celý svět.

Přesněji řečeno, teď už tam jen tak nestál. Jediným plynulým pohybem se vyšvihl nahoru na okraj kopule, která tvořila střechu knihovny. Skleněné výplně zasazené v kovové kostře – tedy ty, které přežily krupobití – zapraskaly.

„Okamžitě stůj!“ vykřikl Elánius. „Lehni si na břicho!“

„A *kam* bych tak asi šel?“ zašklebil se na něj Karcer. „Já jenom čekám, až mě zatknete, jasný? Poslyšte, víte, že odsud vidím váš dům?“

Co je pod tou kopulí? pomyslel si Elánius. Jak vysoko sahají regály s knihami? V knihovně je přece několik pater, že? Něco jako galerie. Ale když se člověk podívá ze středu knihovny